

DE DURLINGERS

(Ja, wer san ma denn)

Blijspel in drie bedrijven

door

ULLA KLING

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE DURLINGERS - JA, WER SAN MA DENN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ULLA KLING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Janine Durlinger - bij afwezigheid van haar man, opeens de verantwoording moeten dragend voor hun bedrijf; niettemin, zij doet 't zelfverzekerd

Mike - haar zoon, niet zo verzot op werken, maar meer, in de kwaliteit van drummer, aan de muziek, of wat daarvoor moet doorgaan, verknocht

Oma Koreman - de moeder van Janine en, zonder dat 't er duimen- dik bovenop ligt, toch eigenlijk wel de regisseur van de familie

Pamela Meier - secretaresse bij de Durlingers; al over de meest aantrekkelijke jaren heen, maar opeens geconfronteerd met een op de valreep mogelijk nog ongekend geluk

Meneer Pronk - eenzame en al op leeftijd zijnde buurman van de Durlingers, die zijn klus kwaliteiten handig gebruikt om zijn geflirt met oma te camoufleren

Groen - werkgever van Janine, die, nu haar man er niet is, best wel iets meer voor d'r zou willen zijn

Trixy - vlotte meid, die zingt in de band van Mike, hopeloos op 'm verliefd is en geen middel onbenut laat om aan haar gevoelens uiting te geven

DECOR:

Het verhaal speelt in een en dezelfde ruimte, die het midden houdt tussen een keuken en een woonkamer, en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links een open doorgang, die naar de voordeur, c.q. naar buiten en de werkplaats voert. De voordeur zelf is echter niet te zien. In de korte kant rechts, overwegend voren, eveneens 'n open doorgang, die toegang geeft tot alle andere vertrekken in huis. In de brede achterwand, overwegend links, de kantoordeur, die ook als zodanig herkenbaar moet zijn, eventueel met 'n matglas paneel. Wat de inrichting betreft: rechts achter is de keukenhoek. Hoe daaraan gestalte wordt gegeven, is afhankelijk van de mogelijkheden ter plekke. Maar er zal op z'n minst 'n soort van aanrecht gesuggereerd moeten worden, inclusief kookgelegenheid, alhoewel niets daadwerkelijk hoeft te functioneren. De verdere inrichting van de kamer wordt overgelaten aan de fantasie van de decorbouwer. Per se voorhanden dienen natuurlijk 'n tafel met stoelen te zijn, maar ook 'n divan. En verder dient ook, op een of ander meubel, 'n telefoon binnen handbereik te zijn, en aan een der wanden 'n ingelijste foto van 'n oudere man.

EERSTE BEDRIJF

Op de tafel staat 'n mandje met aardappelen, enkele nog ongeschild, ernaast 'n pannetje met geschilde aardappelen, alsmede 'n aardappelmesje; Janine op van rechts, in papieren kijkend, gevolgd door oma.

Oma: Loop toch niet steeds weg, als ik met je praat! De stofzuiger...

Janine: *(niet opkijkend van d'r papieren)* zuigt niet meer, dat weet ik. En het raam klemt en...

Oma: *(invallend)* 'n poot van m'n bed zit al minstens 'n half jaar los. Ronald is inmiddels naar dat kuuroord en wat is er gedaan? Absoluut niets! 'n Regelrechte schande! *(Janine inmiddels af in kantoor, meteen terug met 'n ordner, oma holt haar altijd achterna)*

Janine: *(in ordner kijkend, in gedachten)* Ja ja, ma, 't is goed.

Oma: Ik durf me niet eens meer om te draaien, als ik in bed lig. Janine: Zeker ma, ga maar liggen.

Oma: Wát moet ik?

Janine: *(bladerend)* Naar bed gaan, als je zo moe bent.

Oma: Zeg eens, heb je überhaupt begrepen wat ik tegen je gezegd heb?

Janine: *(richting rechts)* Neem me niet kwalijk ma, maar ik heb nu echt geen tijd, zie je dat dan niet?

Oma: *(haar vasthoudend)* Zeker zie ik dat, maar daarvan gaat die beddenpoot nog niet vastzitten.

Janine: Ik zal ernaar laten kijken, echt waar. Maar laat me nu even, ja. Ik moet deze calculatie nog eens doornemen en daar, bij Meier op kantoor, kom ik er gewoon niet toe.

Oma: *(zuur)* En als het mij betreft, kom je al helemáál nergens toe.

Janine: *(haar wang strelend)* Ja ja, maatje, rustig nu maar.

Oma: *(slaat haar op d'r hand)* Behandel me niet steeds als 'n baby! Ik ben nog niet aan 't dementeren, als je dat maar weet.

Meier: *(op uit kantoor, 'n sliert kettingformulieren achter zich aan trekkend, die uit de computer op kantoor komt, in paniek)* Mevrouw Durlinger, helpt u me toch alstublieft! Dat idiote ding blijft alsmaar ratelen en spuwt alleen maar onzin uit!

Janine: *(ogen ten hemel)* M'n beste juffrouw Meier, voor de tweehonderdste maal: dat idiote ding print alleen maar dát uit, waar het mee gevoerd is.

Oma: *(stapt over de sliert heen)* Ajakkes, wat 'n verspilling. Als ze 't dan nog voor hergebruik op 'n zekere plaats zouden hangen.

Meier: *(wanhopig)* Ik kan er echt niets aan doen, mevrouw Durlinger. Kijkt u zelf maar, 't is één getallenpotpourrie. Dat ding moet aan de diarree

zijn!

Oma: Aha, heeft het dus toch iets met de pot te maken.

Janine: O nee, juffrouw Meier, moet ik dan nu echt overal zelf bij zijn? *(neemt het begin van de sliert)* Kijkt u eens. *(doelt op de perforatie)* Hier zitten 'n hele reeks gaatjes'op 'n rij en die zijn daarin gemaakt om de formulieren af te kunnen scheuren! Duidelijk?

Meier: Oei, dat heb ik dan zeker niet gelijk begrepen. 't Is ook nog zo nieuw allemaal.

Janine: Wát, juffrouw Meier, begrijpt u eigenlijk wél meteen? *(af via rechts)* Ik ga nu naar m'n kamer, *(dreigend)* en als iemand het lef heeft me daar te komen storen!

Meier: *(tot oma)* Gossie, nu is ze zeker weer behoorlijk in d'r wiek geschoten, denkt u niet ook?

Oma: *(schilt de nog overgebleven aardappelen)* Dat ben "ik" ook, maar dat interesseert natuurlijk niemand. Ik kan niet eens meer stofzuigen, omdat m'n zuiger kennelijk zó geprogrammeerd is, dat hij niet beter weet dan dat, wat hij voren opslurpt, er vanachter weer uit te moeten blazen. Dat ding begint meer en meer menselijke trekjes te vertonen.

Meier: *(de sliert opnemend, dan opeens stokkend)* Hé, wacht eens even. Als ik er zo over nadenk, dan heeft mevrouw Durlinger me zonet alweer beledigd.

Oma: Juffrouw Meier, in uw bovenkamer worden kennelijk alleen maar vertraagde beelden afgedraaid. Zorgt u nu maar, dat die papierlawine aan de kant komt.

Meier: *(mopperend, terwijl ze de papierbaan bij elkaar frommelt)* Altijd heb ik 't gedaan. Altijd moet iedereen op mij afgeven.

Oma: Overdrijven is pure verspilling, juffrouw Meier, want het meeste drijft immers vanzelf over.

Meier: Zal wel. Maar vroeg of laat ben ik 't zat en sta dan niet meer voor mezelf in.

Oma: Ja ja, dat liedje kennen we. U zingt 't immers al jaren.

Meier: *(staat met verzamelde papierberg voor haar)* Maar zegt u eens eerlijk, mevrouw Koreman, valt u niets aan me op?

Oma: *(haar bekijkend)* Nee, eigenlijk niet. Uw jurk is aan de korte kant, maar verder...

Meier: Hoger.

Oma: O ja, ik zie 't, uw kapsel is anders, nietwaar?

Meier: *(stralend)* Precies! En, is 't niet geweldig? Ik ben haast onherkenbaar geworden.

Oma: *(droog)* Ik zag vanmorgen anders meteen, dat u 't was. En breng nu alstublieft dat papier weg, anders gaat u hier nog wortel schieten.

Meier: *(foeterend af via links)* Betaal je dik zestig euro aan de kapper, en

dan valt 't ze niet eens op.

Mike: *(tegelijkertijd op van buiten)* Ha, juffrouw Meier! Alweer 'n veldslag geleverd met de nieuwe computer?

Meier: Ze schijnen er vandaag allemaal op uit te zijn om op mijn zenuwen te werken. *(af)*

Mike: *(vrolijk)* Het is nog niet eens middag en de lady is al finaal over d'r toeren. *(al bij d'r, haar op 'n wang kussend)* Hoi oma!

Oma: *(stralend, hem ook haar andere wang toekerend)* Hier ook, alsjeblieft.

Mike: *(zoent haar smakkend, spottend)* Maar omaatje, hebt u nu echt niets anders te doen, dan op een gewone doordeweekse ochtend zonder enige schroom met uw kleinzoon te flirten?

Oma: *(vrolijk)* Brutale bengel. *(haalt broodplank, 'n stuk rollade en mes tevoorschijn)*

Mike: Zeg oma, weet u waar ma is? Heb haar dringend nodig.

Oma: *(nikt op rechts)* In haar privé-heiligdom. *(Mike er al naartoe)* Halt, je mag haar nu in geen geval storen!

Mike: Is ze chagrijnig?

Oma: Om in jouw stijl te blijven: haar barometer staat in elk geval beslist niet op zonnig. *(is begonnen met vlees te snijden, Mike bietst telkens 'n plak)*

Mike: Hmm, smaakt lang niet slecht.

Oma: Wil je 't wel eens laten! Die rollade heb ik niet gebraden om zo op te eten.

Mike: *(kauwend)* Toch zeker ook niet om ze tentoon te stellen. Maar oma, om er nog eens op terug te komen, mijn probleem is nog steeds hetzelfde. Het krot, waarin we tegenwoordig moeten oefenen, kan echt niet meer. *(neemt weer 'n plak)* Weet u, onze band heeft 'n heel interessant engagement in 't vooruitzicht, maar daar moeten we ons dan ook serieus op kunnen voorbereiden.

Oma: Ja ja, dat repeteren is echt wel 'n probleem, jongen. Gisteren nog vertelde onze drogist me, dat z'n omzet aan oordoppen enorm gestegen is, sinds jij hier iedere dag oefent.

Mike: *(blijft zich van 't vlees bedienen, met volle mond)* Dat is mijn eigen repertoire, omaatje, maar ik heb 't nu over onze complete band. Ik bedoel, pa zou ons best het schuurtje achter de werkplaats kunnen geven. Dat is 'n dijk van 'n oefenlokaal.

Oma: Zeker Mike, maar hoe moet 't dan met de burens? Als jij alleen bezig bent, is 't al erg genoeg. Niet om aan te horen!

Mike: *(ontzet)* Och nee, oma, meent u dat nou echt?

Oma: Het spijt me vreselijk voor je. Ik neem 't anders altijd voor je op, maar "dit"! Weet je, jongen, met elk ander willekeurig instrument, zou

je tenminste al eens "iets" kunnen spelen, dat lijkt op 'n melodie. Misschien 'n wals, of nóg mooier, 'n tango.

Mike: (*onthutst*) 'n Wals? 'n Tango? Op 'n drumstel?

Oma: Ik zeg je, gewoon 'n melodie. Maar als jij bezig bent, hoort men niets anders dan boink, pang, dsjieng, beng-beng-beng, roffelderoffel, zodat horen en zien je vergaat. Op de lange duur wordt men daar compleet krankjorem van.

Mike: Oma, ik sta perplex, echt waar. U wilt me dus niet helpen?

Oma: Ik kan niet zomaar ergens 'n oefenruimte vandaan toveren, m'n jongen, maar ik wil wel eens met je vader praten, als hij er weer is.

Mike: (*neemt weer 'n plak vlees*) Ziet u wel, oma, ik wist 't toch!

Oma: (*slaat 'm op z'n vingers*) Zo, nu is 't mooi geweest, hoor je?! En tussen twee haakjes, als je pa d'r weer is, moet hij eerst m'n stofzuiger, het raam en m'n bed repareren.

Mike: (*bietst nog vlug 'n stuk vlees*) Onze pa? Dat gelooft u toch zeker zelf niet. (*vrolijk af via links*) Tot straks oma.

Oma: Zeg, waar moet je nu weer naartoe? (*hoofdschuddend*) Zo ongedurig als wat. En moet je dit zien, m'n goeie vlees. Haast niets meer van over. (*dan trekt ze haar voorhoofd in 'n frons, omdat Meier luidruchtig en vrolijk terugkomt van buiten, gevolgd door Pronk*)

Meier: Ik wist 't wel, meneer Pronk, 'n man heeft altijd een heel andere kijk op dit soort dingen.

Pronk: Wat zegt u, juffrouw Meier?

Meier: (*iets luider*) Dat 't me plezier doet, dat de positieve verandering van mijn persoon u gelijk is opgevallen.

Pronk: Natuurlijk viel me dat op. Al meteen op de eerste blik.

Oma: (*met nadruk*) Goedendag, meneer Pronk.

Pronk: Wat zegt u, buurvrouw? En overigens goedendag nog. (*weer tot Meier*) 'n Schattig jurkje, dat u vandaag draagt, juffrouw Meier. Zo frivool van kleur. (*Meier maakt 'n kleine pirouette*)

Oma: (*droog*) Ja, en vooral zo frivool kort.

Pronk: Wat zegt u, buurvrouw?

Oma: Is ie ook nog hardhorend geworden. (*luider*) Vooral kort is 't! Pronk: Och nee, kan ik eigenlijk niet zeggen... bij zulke nog zeer apetijtelijke voetjes.

Meier: (*huppelend af in kantoor, gevleid*) Meneer Pronk, u bent me d'r eentje. (*kantoordeur blijft 'n stukje openstaan*)

Oma: Bent u alleen maar gekomen om juffrouw Meier ongepaste complimenten te maken?

Pronk: Wat zegt u?

Oma: (*luider*) Bent u, ter completering van uw gebreken, nu ook nog hardhorend geworden?

Pronk: *(onschuldig grijnzend)* Ik? Hardhorend? Hoe komt u... O nee! *(ze er meteen uithalend)* Ik heb nog de watjes in m'n oren. Mike is vanmorgen in alle vroegte weer zó tekeer gegaan, dat ik van schrik bijna uit m'n bed was gevallen. *(steekt ze in z'n broekzak, terwijl oma hoofdschuddend toekijkt)* Zo, m'n beste buurvrouwtje, nu ben ik weer een en al oor.

Oma: *(nors)* Zou u beter op een van die twee nog 'n poosje kunnen gaan liggen, om de schade in te halen. *(begint de aardappelen in schijven te snijden)*

Pronk: *(zich amuserend over oma's ongenoegen, wenkt door de deels geopende kantoordeur Meier toe)* Koekoek.

Meier: *(roept, onzichtbaar, vanuit binnen terug)* Koekoek.

Oma: *(in zichzelf)* Oude gek. *(weer normaal)* En, is er anders nog iets?

Pronk: Wat zou er dan moeten zijn?

Oma: U zult toch niet zonder reden zomaar even binnengestapt zijn. Of bent u alleen maar vanwege juffrouw Meier gekomen? *(hem naäpend)* Koekoek!

Pronk: Nee, dat nou niet direct. Maar eh, hoe gaat 't zoal met u?

Oma: Nog precies zoals gisteravond, toen u letterlijk hetzelfde vroeg.

Pronk: Gisteren was dat? Zolang geleden al?

Oma: Ergens klopt er toch iets niet met u. Maar als u iets moet, zeg het dan rechtuit. Hebt u soms iets nodig?

Pronk: *(zwijgt korte tijd, kijkt haar dan trouwhartig aan)* Ja, een beetje menselijke genegenheid.

Oma: *(onthutst)* Watteblief?

Pronk: Alstublieft, buurvrouw, stelt u zich toch niet steeds zo ontoegankelijk tegenover me op.

Oma: Menselijke genegenheid. Zo zo. Daarom fladdert u zo om die Meier heen. *(roept)* U mag de kantoordeur gerust helemaal dichtmaken, juffrouw Meier. *(Meier doet dat meteen en met nadruk)*

Pronk: *(is gaan zitten)* U mag daar niet zo zwaar aan tillen. Weet u, ik zie dat zo: met 'n paar onschuldige complimenten is juffrouw Meier in de wolken en mij kosten ze niets.

Oma: Dat mag u bekijken zo u zelf wilt. U bent voor mij meneer Pronk, niets meer en niets minder. En voor de rest kan ik me nu niet met u bezighouden, want ik heb hier m'n werk.

Pronk: Ziet u, en dat is nu net mijn probleem: ik heb dat namelijk niet.

Oma: Wat hebt u niet?

Pronk: Werk.

Oma: Ieder mens heeft wel wat te doen, als hij maar wil.

Pronk: Ik wil echt wel, maar zo gemakkelijk is dat heus niet. Ik sta 's morgens op, heb enig lijfelijk contact met wat water, zet vervolgens 'n

kop koffie, eet 'n boterhammetje, ruim dan de hele santenkraam weer op, maak vervolgens m'n bed op, aai met 'n stofdoek 'n poosje m'n meubeltjes en dan zit 't er al voor me op. Aansluitend slenter ik naar de keuken, me niet goed raad wetend, denk 'n beetje na, kuier naar de woonkamer, weet nog steeds niet waar ik met mezelf naartoe moet, wacht tot het middag en vervolgens avond wordt, met 'n paar eetonderbrekingen uiteraard en ga dan in m'n bed liggen wachten op de volgende morgen. En dat dag in, dag uit.

Oma: (*ongelovig*) Anders niets?

Pronk: Helemaal niets.

Oma: (*beetje hulpeloos*) Ja ja, wat moet ik daar nou op zeggen?

Pronk: In elk geval niet, als ik hier binnenkom, telkens dat onvriendelijke "wat moet u nu alweer?" Ik wil immers niets anders, dan hier zo af en toe eens even te mogen vertoeven.

Oma: (*ietwat van d'r stuk*) Alles goed en wel, maar dit is niet uw huis en u kunt hier toch niet voortdurend doelloos komen rondlummelen.

Pronk: Kijk, en daarmee zijn we al gelijk bij 't thema. Hebt u dan niet 't een of ander voor me te doen, waarmee ik iets om handen heb? (*grijpt in de kom*) Geeft u mij 'n mes, dan snij ik die aardappelen voor u.

Oma: (*pakt vlug de aardappel af*) Ach wat, zo'n onzin. (*zet het pannetje op het aanrecht*) Maar eh, als u op het gebied van klussen toevallig geen twee linkse handen hebt, zou ik misschien wel een paar karweitjes voor u hebben. M'n schoonzoon heeft nooit tijd en bovendien is hij er nu niet eens.

Pronk: (*verwachtigsvol*) Karweitjes?

Oma: Om te beginnen de ramen. Door het ene tocht het en het andere klemt. Verder kan ik ook al sinds weken niets meer met m'n stofzuiger beginnen en 'n poot van m'n bed zit zó los, dat ik me 's nachts niet eens meer durf om te draaien. En dan zullen er beslist nog wel andere dingen te vinden zijn, dat weet ik zeker. (*hem van terzijde aankijkend*) Komt dat 'n beetje overeen met wat u zou willen?

Pronk: (*opgetogen*) Buurvrouw, u hebt er geen idee van, wat 'n enorm plezier u me hiermee doet!

Oma: Nou nou...

Pronk: Maar als ik 't u toch zeg! (*al richting links*) Ik ga vlug m'n gereedschap halen. Het komt vandaag nog allemaal voor elkaar. (*stokt, nadenkend*) Nee nee, vandaag niet. Ik ben toch zeker niet gek!

Oma: (*vrolijk*) Nou ja, dat zult u zelf het beste weten.

Pronk: Dat ga ik allemaal op m'n gemak doen. Zulke ingewikkelde reparaties kunnen dagen, zoniet weken duren! (*kijkt haar stralend aan*) Als ik niet aan m'n leeftijd dacht, kreeg u nu meteen 'n zoen van me, zo verheug ik me al op de komende tijd.

Oma: *(de kantoordeur iets openend, uitnodigend)* Misschien dat juffrouw Meier wel uitkomst kan bieden.

Meier: *(roepend)* Ja, u wenst?

Pronk: *(vlug af)* Nee, zó groot is m'n vreugde nu ook alweer niet. Meier: *(opkomend)* U had geroepen, mevrouw?

Oma: Nee nee, was maar 'n grapje.

Meier: Maar 't komt wel goed uit, dat ik u nu even alleen aantref, want weet u, ik moet u iets vertellen. Ik had 't er eerst niet over willen hebben...

Oma: *(heeft al ergens 'n mandje gegrepen, nu zoekend, in zichzelf)* Waar heb ik nou m'n portemonnee... *(andere toon)* Dan laat 't ook maar liever, juffrouw Meier. Ik moet nu eerst naar de winkel. *(heeft portemonnee gevonden)*

Meier: Maar 't is echt van levensbelang!

Oma: Dan heeft 't sowieso nog tijd genoeg. En trekt u niet zo'n gezicht. *(af via links)* Ik ben immers weer zo terug.

Meier: *(onthutst)* Alsof ik lucht voor d'r ben! *(in de ruimte)* Maar jullie zullen er hier nog wel achter komen! O ja! Pamela Meier heeft de langste tijd aan de schaduwzijde van het leven rondgehupst. *(met opgeheven hoofd af in kantoor, deur dicht, meteen weer open, roept in de ruimte)* Hebben jullie 't gehoord? De langste tijd! *(deur dicht; inmiddels heeft men 'n auto horen voorrijden en 'n portier horen slaan; er wordt 'n paar maal aangeklopt)*

Groen: *(beschroomd op via links, blijft bij de doorgang staan)* Hallo! Niemand thuis? Mevrouw Durlinger? *(helemaal opkomend, piekfijn in de kleren)* Hallooo!

Janine: *(roepend vanachter Bühne)* Oma, er is iemand! Waar ben je?

Groen: *(in doorgang rechts roepend)* Mevrouw Durlinger, Groen hier!

Janine: *(roept)* Ha, meneer Groen! Hartstikke leuk, dat u mij eens komt opzoeken.

Groen: *(roept)* Neemt u mij niet kwalijk, dat ik zomaar even ben binnengekomen, maar de bel van de voordeur doet 't niet.

Janine: *(op van rechts, vrolijk)* Die heeft 't nog nooit gedaan. *(ze is druk, opgewonden)* Ook toevallig, dat u nu komt. Ik was namelijk net met uw calculatie bezig.

Groen: Och, ik was in de buurt en toen dacht ik, moet je toch eens even bij Durlinger binnenstappen. Ik had 't bedrijf al langer eens willen bezichtigen. Een imposante reclame overigens, die uw voorgevel siert. Timmerbedrijf Durlinger. Stelt in elk geval iets voor.

Janine: En niet alleen de reclame, meneer Groen. Waar het aankomt op reële daadkracht, kunnen wij met de grote jongens gemakkelijk concurreren. Maar neemt u toch plaats.

Groen: *(doet dat, om zich heen kijkend, goedkeurend)* Gezellig hier. Rustgevend en vriendelijk... Toch te gek eigenlijk. Bent u al jarenlang m'n medewerkster, zonder dat ik er ook maar enig idee van had hoe u privé leeft.

Janine: Dit is hoofdzakelijk het domein van m'n moeder. Maar eh, kan ik u misschien 'n glaasje wijn aanbieden?

Groen: Ja, graag. *(terwijl Janine voor wijn en glazen zorgt, alsmede schenkt)* Maar natuurlijk ben ik nu vooral geïnteresseerd in het bedrijf. Ik bedoel, bij een opdracht van deze omvang moet ik me zekerheid verschaffen, dat begrijpt u wel.

Janine: Vanzelfsprekend, meneer Groen. 't Is alleen jammer, dat mijn man er uitgerekend nu niet is. Met hem had u tenminste de details kunnen bespreken.

Groen: Och, dat heeft nog tijd. Waar het in eerste instantie om gaat, kunnen wij ook wel met ons tweeën regelen, denk ik. Maar wat mij een beetje zorgen baart: voor een bedrijf als het uwe, dat voornamelijk opereert vanuit 'n middenstandspositie, is dit project in feite toch wel 'n maatje te groot en ik hoop, dat u het belang van het een en ander ook volledig beseft. Duidelijker: ik moet als aannemer, zoals gebruikelijk, voor dit project borg staan. In goed Nederlands wil dat zeggen: mocht er door toedoen van uw bedrijf onverhoopt iets mis gaan, dan ben ik daar hoogstpersoonlijk verantwoordelijk voor.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto